ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΤΟΥ S. JAQUELIN

ΟΙ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΙ ΤΟΠΟΙ

Ο ὅτι σ' ὅλα σχεδὸν τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ὁ λαὸς πιστεύει ὅτι ὑπάρχουν στοιχειωμένα σπίτια, σπίτια δηλαδή, στὰ ὁποῖα ἐμφανίζονται φαντάσματα, τὸ γνωρίζετε βέβαια.

Συνήθως ὅμως «στοιχειώνουν» τὰ σπίτια, στὰ ὁποῖα ἔχουν γίνει φονικά.

Κατὰ τὸν μεσαίωνα, σ' ἕνα σπίτι στὸ Παρίσι, στὸ ὁποῖο εἶχε γίνει μιὰ μυστηριώδης δολοφονία, παρουσιάστηκε τὸ φάντασμα τοῦ δολοφονηθέντος καὶ φανέρωσε τοὺς δολοφόνους του.

Στὸ σπίτι αὐτὸ εἶχε ἐγκατασταθεῖ μιὰ ἐργατική οἰκογένεια, ἡ ὁποία δὲν εἶχε ἰδέα, ὅτι τὸ οἴκημα εἶνε στοιχειωμένο.

Ἕνα βράδυ, ὁ νοικάρης, ἕνας μεσόκοπος ἐργάτης, κατέβηκε στὸ ὑπόγειο γιὰ νὰ πάρη κρασί. Ἔξαφνα ὅμως ἄκουσε ἕνα παράξενο βογγητό. Ἔκπληκτος τότε κύτταξε πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἀκουγότανε τὸ βογγητὸ καί, τρέμοντας ὅλος, εἶδε ἕνα φάντασμα σκελετῶδες! Προσπάθησε ὡστόσο νὰ ἐπιβληθῆ στὸν ἑαυτό του καί, κρατῶντας σφιχτὰ στὸ χέρι του τὸ λυχνάρι γιὰ νὰ μὴν τοῦ πέση καὶ μείνει στὸ σκοτάδι, προχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ ὑπογείου, ψιθυρίζοντας κάποια προσευχή.

Ἀλλὰ τὸ φάντασμα μίλησε ἔξαφνα καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὴν φοβᾶσαι, δὲν θὰ σοῦ κάνω κακό. Εἶμαι τὸ φάντασμα ἑνὸς ἀδικοσκοτωμένου. Μ' ἐδολοφόνησαν πρὸ δέκα ἐτῶν καὶ μ' ἔθαψαν σ' αὐτὸ τὸ ὑπόγειο. Δὲν μπορῶ δὲ νὰ ἡσυχάσω, ἐφόσον μένουν ἀτιμώρητοι οἱ δολοφόνοι μου.

Χωρὶς νὰ πῆ λέξι, ὁ ἐργάτης βγῆκε ἔξω ἀπ' τὸ ὑπόγειο, ἀνέβηκε στὴν τραπεζαρία τοῦ σπιτιοῦ του καὶ διηγήθηκε στοὺς δικούς του τί εἶδε καὶ τί ἄκουσε. Ἀμέσως δὲ τὴν ἄλλη μέρα πῆγε καὶ κατάγγειλε τὰ πάντα στὴν ἀστυνομία. Στὴν ἀρχή, οἱ ἀστυνόμοι νόμισαν ὅτι πρόκειται περὶ ψυχοπαθοῦς, ὁ ὁποῖος παθαίνει παραισθήσεις καὶ βλέπει διάφορα φαντάσματα. Δὲν ἄργησαν ὅμως νὰ πεισθοῦν ὅτι ὁ ἐργάτης ἦταν ἄνθρωπος ἐντελῶς ἰσορροπημένος καὶ ὅτι τοὺς ἔλεγε τὴν ἀλήθεια.

Πῆγαν λοιπὸν στὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ, ἔσκαψαν καὶ βρῆκαν πραγματικῶς θαμένο σὲ μιὰ ἄκρη ἕνα σκελετό!...

Ἄρχισαν ἀμέσως σχετικὰς ἀνακρίσεις, ἀπ' τὶς ὁποῖες προέκυψαν τέλος τὰ ἑξῆς:

Πρὸ δέκα ἐτῶν, κατοικοῦσε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ἕνα ἀνδρόγυνο, τὸ ὁποῖο εἶχε νοικάρη ἕνα νέο σπουδαστή, ἀρκετὰ εὔπορο. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι μιὰ νύχτα, ὁ σύζυγος, βοηθούμενος κ' ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, σκότωσε τὸ νέο, γιὰ νὰ τοῦ πάρουν τὰ χρήματα κ' ἔθαψαν τὸ πτῶμα του στὸ ὑπόγειο.

Κανένας δὲν ὑποψιάστηκε τὸ παραμικρὸ σχετικῶς. Ὅλοι νόμισαν πὼς ὁ νέος εἶχε ἀλλάξει σπίτι. Ὅταν μάλιστα ἀνησύχησαν γιὰ τὴν ἐξαφάνισί του οἱ φίλοι του καὶ ρώτησαν τοὺς σπιτονοικοκυραίους του, αὐτοὶ ἔδειξαν μεγάλη λύπη κ' ἀπορία ποὺ χάθηκε ἔτσι ἔξαφνα «ἕνα τόσο καλὸ παιδί»!...

— Ἔφυγε ἀπότομα, εἶπαν, χωρὶς νὰ μᾶς προειδοποιήση καὶ χωρὶς μάλιστα νὰ μᾶς πληρώση τὰ δυὸ τελευταῖα μηνιάτικα ποὺ μᾶς χρωστοῦσε!...

Ἔτσι γελάστηκαν ὅλοι κ' αὐτὴ ἀκόμα ἡ ἀστυνομία, ποὺ ἐρευνοῦσε γιὰ νὰ βρῆ τὸν «ἐξαφανισθέντα». Καὶ σιγὰ—σιγὰ ἡ ὑπόθεσις ξεχάστηκε ἐντελῶς.

Ποτὲ δὲν θὰ ἀπεκαλύπτετο τὸ ἔγκλημα, ἂν δὲν παρουσιαζόταν τὸ ἴδιο τὸ φάντασμα τοῦ δολοφονηθέντος νὰ φανερώση τοὺς κακούργους. Κατόπιν αὐτοῦ, οἱ δολοφόνοι συνελήφθησαν, ὡμολόγησαν τὴν πρᾶξι τους, δικάστηκαν καὶ καταδικάστηκαν σὲ ἰσόβια εἰρκτή.

Ἡ παραπάνω ὑπόθεσις εἶνε ἀληθεστάτη κ' ὄχι παραμύθι. Ὥστε ὁ λαὸς κάτι ξέρει, γιὰ νὰ πιστεύη στὰ φαντάσματα.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὰ στοιχειωμένα σπίτια, φαίνεται ὅτι ὑπάρχουν καὶ σπίτια καταραμένα καὶ τόποι ἀκόμα καταραμένοι, ὅπου γίνονται μοιραίως ἀλλεπάλληλες αὐτοκτονίες καὶ φονικά.

Δηλαδὴ ἐδῶ δὲν πρόκειται πειὰ περὶ τόπων στοιχειωμένων, ἀλλὰ περὶ μερῶν, ὅπου, μπορεῖ νὰ πῆ κανείς, παραμονεύει ὁ θάνατος.

Ὑπάρχουν σχετικῶς ἄπειρα παραδείγματα, ἄπειρες ἱστορίες, ἀπολύτως ἐξακριβωμένες, ἀλλὰ καὶ παράδοξες καὶ ἀνεξήγητες.

Ἡ πιὸ γνωστὴ ἱστορία εἶνε ἡ ἑξῆς:

Στὸ δάσος τῆς Βουλώνης, τὴν ἐποχὴ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ὑπῆρχε ἕνα στρατιωτικὸ φυλάκιο, τοῦ ὁποίου ὅλοι οἱ σκοποὶ αὐτοκτονοῦσαν..

Ὁποιονδήποτε στρατιώτη κ' ἂν τοποθετοῦσαν ἐκεῖ, τὸν βρίσκανε τὸ πρωὶ νεκρό. Τὴ νύχτα αὐτοκτονοῦσε, τινάζοντας τὰ μυαλά του στὸν ἀέρα!...

Ὁ Μέγας Ναπολέων ὅταν ἔμαθε τὴν παράδοξη αὐτὴ σύμπτωσι, διέταξε νὰ κάψουν τὸ φυλάκιο. Ἡ διαταγή του ἐξετελέσθη ἀμέσως καὶ κανένας πειὰ στρατιώτης δὲν σκοτώθηκε σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Νὰ τώρα κ' ἕνα ἄλλο παρόμοιο περιστατικό:

Πρὸ ἀρκετῶν χρόνων, στὸ Μέγαρο τῶν Ἀπομάχων γινόντουσαν ἀλλεπάλληλες αὐτοκτονίες, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ στὸ ἴδιο πάντα μέρος. Οἱ αὐτόχειρες κρεμιόντουσαν σὲ μιὰ πόρτα, πάντα τὴν ἴδια. Τὴν ἀρχὴ τὴν εἶχε κάνει ἕνας γέρος μελαγχολικός, καὶ μέσα σὲ δυὸ βδομάδες δώδεκα ἄλλοι ἀπόμαχοι τὸν ἐμιμήθηκαν.

Ὁ διοικητὴς τῶν ἀπομάχων, ὁ στρατάρχης Σερρυριέ, διάταξε, κατόπιν αὐτοῦ, νὰ χτίσουν τὴ μοιραία πόρτα. Κ' ἀπὸ τότε κανεὶς πειὰ ἀπόμαχος δὲν ἐπεχείρησε ν' ἀπαγχονισθῆ.

Στὴ Νέα Ὑόρκη πάλι, ὑπῆρχε πρὸ ἐτῶν ἕνας μοιραῖος καὶ τραγικὸς πάγκος, ὁ «Πάγκος τῶν αὐτοκτονούντων», ὅπως τὸν ἔλεγαν. Ὁ πάγκος αὐτὸς βρισκότανε στὸ κεντρικὸ πάρκο τῆς πόλεως κ' ἐπάνω σ' αὐτὸν εἶχαν αὐτοκτονήσει μέσα σὲ δυὸ χρόνια πενῆντα δυὸ πρόσωπα.

Οἱ φύλακες τοῦ πάρκου πήγαιναν κάθε νύχτα μὲ τὰ ἠλεκτρικά τους φανάρια σπὸ χέρι κ' ἔβλεπαν μήπως ὑπῆρχε πάνω σ' αὐτὸν κανένας σκοτωμένος.

Νέοι καὶ γέροι, γυναῖκες ἀκόμα καὶ παιδιὰ δέκα πέντε χρόνων, εἶχαν αὐτοκτονήσει στὸν πάγκο αὐτό.

Τὸ κακὸ δὲ ἔπαψε ὅταν ἐπὶ τέλους σήκωσαν τὸν πάγκο ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ τὸν ἔκαψαν.

Στὸ Παρίσι φημίζεται ὡς τόπος αὐτοκτονιῶν τὸ γεφύρι Μπωμόν.

Πόσοι καὶ πόσες δὲν ἔχουν πέσει ἀπ' αὐτὸ καὶ δὲν ἔχουν πνιγεῖ!...

Ἐπίσης ἕνα ἀπὸ τὰ κτίρια ποὺ φημίζουνται στὴ Γαλλία ὡς καταραμένα, εἶνε καὶ τὸ περίφημο σπίτι τοῦ Σαμπερύ, στὸ ὁποῖο ἔχουν γίνει ἀλλεπάλληλα φονικὰ κ' αὐτοκτονίες.

Στὸ ἰσόγειο αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ ἦταν ἄλλοτε ἕνα καφενεῖο, στὸ ὁποῖο ὑπηρετοῦσε κάποιος νέος, ἀραβωνιασμένος μὲ μιὰ χαριτωμένη κόρη. Ἦσαν κ' οἱ δυὸ τους πολὺ εὐτυχισμένοι κ' ἀγαπιόντουσαν τρελλά. Ἔξαφνα ὅμως, χωρὶς κανένα λόγο, ὁ νέος ἔγινε εὐερέθιστος καὶ νευρικὸς καὶ μιὰ μέρα σκότωσε, γιὰ μιὰ ἐντελῶς ἀσήμαντη ἀφορμή, τὴν ἀραβωνιαστικιά του, μέσα στὸ καφενεῖο.

Ὕστερ' ἀπ' τὸ φονικὸ αὐτό, ἄρχισαν ἀλλεπάλληλες αὐτοκτονίες στὸ σπίτι τοῦ Σαμπερύ. Στὸ πρῶτο πάτωμα αὐτοκτόνησαν, μετὰ λίγες ἡμέρες ἡ κ. Ντυπρὲ καὶ ἡ κόρη της, χωρὶς νὰ μάθη κανεὶς ποτὲ τὴν αἰτία τῆς αὐτοχειρίας των.

Ἐπίσης κάποιος Ἀμερικανός, ὁ ὁποῖος ἔμεινε γιὰ μερικοὺς μῆνες σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, σκότωσε ἐκεῖ μέσα δυὸ φίλους του.

Ὅταν τὸν συνέλαβαν εἶπε, ὅτι μιὰ ἀκατανίκητη δύναμι τὸν ἔσπρωξε νὰ νοικιάση αὐτὸ τὸ σπίτι κ' ὅτι σκότωσε, χωρὶς νὰ ξέρη κ' αὐτὸς γιατί, τοὺς δυὸ του φίλους!...

Τέλος, σ' ἕνα διαμέρισμα τοῦ ἴδιου καταραμένου σπιτιοῦ, πέθανε τελευταῖα μιὰ παλιὰ νοικάρισσα, ἡ γεροντοκόρη Φαντώ, ἡλικίας 70 ἐτῶν.

Ὡς τὴν τελευταία της στιγμή, ἡ δεσποινὶς Φαντώ, ἡ ὁποία ζοῦσε μιὰ ζωὴ πολὺ ἥσυχη καὶ μονότονη, δὲν ἐπέτρεπε νὰ μπῆ κανεὶς στὴ σοφίτα της, τῆς ὁποίας εἶχε πάντα ἐπάνω της τὸ κλειδί.

Ὅταν πέθανε τέλος, οἱ συγκάτοικοί της ἄνοιξαν τὴν πόρτα τῆς σοφίτας καὶ μπῆκαν μέσα. Ἀμέσως ὅμως ἔννοιωσαν μιὰ βαρειὰ μυρωδιὰ ναφθαλίνης. Προχώρησαν ὡστόσο καὶ εἶδαν ἔντρομοι σὲ μιὰ ἄκρη μιὰ κάσσα. Τὴν ἄνοιξαν καὶ βρῆκαν μέσα σ' αὐτή, ἀνάμεσα σ' ἄφθονη ναφθαλίνη, τὸ πτῶμα ἑνὸς βρέφους!...

Ὅταν θέλησαν νὰ τὸ βγάλουν ἔξω, τὸ πτῶμα σκόρπισε σὲ σκόνη.

Ὁ ἰατροδικαστής, τὸν ὁποῖο κάλεσαν ἀμέσως ἐπὶ τόπου, κ' ὁ ὁποῖος ἐνήργησε σχετικὴ ἐξέτασι, ἐδήλωσε ὅτι τὸ βρέφος ἐκεῖνο εἶχε πεθάνει πρὸ 25 ἐτῶν, ὅτι εἶχε γεννηθεῖ ζωντανὸ κ' ἔπειτα τὸ σκότωσαν!

Ποιανοῦ ἦταν αὐτὸ τὸ παιδί; Ποιὸς τὸ σκότωσε; Γιατί; Μήπως ἦταν καρπὸς ἔρωτος τῆς δεσποινίδος Φαντὼ καὶ τὸ σκότωσε γιὰ ν' ἀποφύγη τὴν κακογλωσσιὰ τοῦ κόσμου; Γιατί, τέλος, διετήρησε τὸ πτῶμα του μὲ ναφθαλίνη; Κανεὶς δὲν θὰ μάθη ποτὲ τὴν ἀλήθεια

Τρέμοντας ὅλος, εἶδε μπρός του ἕνα φάντασμα σκελετῶδες...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ - ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΘΕΡΟΣ ΤΟΥ 1887 - Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

ΙΣΤ'.

ΦΟΣΟΝ προχωροῦσε ἡ νύχτα, οἱ Καλαματιανοὶ ἄφιναν τὰ σπίτια τους καὶ συνέρρεαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, στὸ μέρος ποὺ θὰ γινόταν ἡ καρατόμησις, γιὰ νὰ πιάσουν θέσι. Συναγερμός! 'Αναστάτωσι!... Ἔτσι, ξαγρύπνησαν ὥς τὸ πρωὶ περιμένοντας νὰ παρακολουθήσουν τὸ θλιβερὸ θέαμα...

***

Εἶχε φέξει πειά.

Ὁ ἥλιος σκόρπιζε παντοῦ γύρω τὸ χρυσάφι του. Τὰ πουλιὰ κελαϊδοῦσαν στὰ δέντρα πρόσχαρα. Θάθελε νὰ ζῇ κανένας διπλὰ καὶ τριπλὰ μιὰ τέτοια γλυκειὰ ἡμέρα τοῦ καλοκαιριοῦ, κι' ὄχι νὰ πεθάνη...

Μὰ κανένας δὲν ἀποφεύγει τὸ μοιραῖο του.

Τὸ μαχαῖρι τῆς λαιμητόμου λαμποκοποῦσε ψηλὰ κι' ἄστραφτε στὶς ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου, οἱ δήμιοι 'Αμοιραδάκης καὶ Τελώνης στριφογύριζαν γύρω στὸ ἰκρίωμα ἀνυπόμονοι, σὰν τ' ἄγρια θηρία. Κι' ἔξαφνα ἀκούστηκε μακρυὰ στὸν δημόσιο δρόμο, βαρὺ τράνταγμα ἁμάξης καὶ κάλπασμα ἀλόγων.

Τὸ πλῆθος τοῦ κόσμου συνταράχτηκε.

— Ἔρχεται!... Ἔρχεται!... Τὸν φέρνουν!... χιλιόστομες ἀντήχησαν ἡ κραυγὲς τῶν περιέργων, π' ἀνυπομονοῦσαν νὰ δοῦν τὸ φρικιαστικὸ θέαμα τῆς καρατομήσεως.

Πραγματικά, στὸ βάθος τῆς δημοσίας ὁδοῦ φάνηκε τὸ ἁμάξι ποὺ φερε τὸν ἑτοιμοθάνατο κακοῦργο καὶ οἱ ἔφιπποι χωροφύλακες συνοδοί του.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκριβῶς συνέβη κάτι τὸ ἀπρόοπτο, τὸ σπαραχτικό, τὸ βαθειὰ συγκινητικό. Θρῆνοι, σκουξίματα κι' ἀπελπισμένες κραυγὲς γυναικῶν γέμισαν τὸν ἀέρα. Κλάμματα, ξεφωνητὰ καὶ μοιρολόγια...

Ἡ χιλιάδες τοῦ λαοῦ ἀνατρίχιασαν.

Δέος καὶ συγκίνησις βαθυτάτη κατέλαβε τοὺς πάντας.

Ὅλο αὐτὸ τὸ σύθρηνο, ὅλος αὐτὸς ὁ κοπετός, ἐρχότανε ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δημοσίου δρόμου, τὸν ὁποῖο περνοῦσε γοργὴ τώρα ἡ ἅμαξα μὲ τὸν μελλοθάνατο.

Ἦσαν ἡ Μανιάτισσες συγγένισσες τοῦ Δικαιοπούλου, γρηές, γυναῖκες καὶ κορίτσια, ποὺ χαν πιάσει ἀπ' τὴ νύχτα τὶς ἄκρες τοῦ δρόμου γιὰ νὰ δοῦν γιὰ στερνὴ φορὰ τὸν ἄνθρωπό τους καὶ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσουν, κατὰ τὰ Μανιάτικα ἔθιμα, μὲ θρήνους καὶ μοιρολόγια.

Ὁ θρῆνος καὶ ὁ ὁλοφυρμὸς αὐτὸς κράτησε ἀρκετὰ λεπτά.

Ὁ ψίθυρος τοῦ πλήθους εἶχε σταματήσει...

Τὰ πουλιὰ δὲν κελαϊδοῦσαν πειά...

Σπαραχτικὲς κραυγές, ἀπελπισμένοι θρῆνοι, μοιρολόγια καὶ ξεφωνητὰ ἐτάραζαν τὴν ἤρεμη πρωϊνὴ ἀτμόσφαιρα.

Τὸ ἁμάξι μὲ τὸν κατάδικο ἔφτασε τέλος στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως. Ὁ ἁμαξᾶς χτυπάει τ' ἄλογα νὰ προχωρήσουν μέσα στὸ τετράγωνο ποὺ σχηματίζει ἡ στρατιωτικὴ παράταξις, μὰ αὐτὰ δυστροποῦν καὶ μένουν καρφωμένα στὴ θέσι τους. Τὰ ἔχει φοβίσει ἴσως ἡ λαιμητόμος, ποὺ ὑψώνεται ἀπειλητικὴ ἀνάμεσα στὸ πλῆθος...

Ὁ λαός, βλέποντας τὴν ἅμαξα νὰ σταματάη ἔξω ἀπ' τὴ στρατιωτικὴ παράταξι, ἐπωφελεῖται τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς καὶ τρέχει νὰ δῇ ἀπὸ κοντὰ τὸν Δικαιόπουλο. Ἔτσι, μέσα σ' ἐλάχιστες στιγμὲς τὸ ἁμάξι πολιορκεῖται στενῶς ἀπὸ τὸ πλῆθος, ποὺ διαγκωνίζεται, σπρώχνεται, θορυβεῖ...

Ὁ Δικαιόπουλος, ἀντικρύζοντας τὴν ἀνθρωποθάλασσα αὐτή, τὰ χάνει, κυττάζει γύρω του τρομαγμένος.

Ὁ ἐνωμοτάρχης ὅμως ποὺ τὸν συνοδεύει, τὸ ἀντιλαμβάνεται αὐτὸ καὶ τοῦ ψιθυρίζει στ' αὐτί:

— Γιώργη, θάρρος!...

Ἡ δυὸ αὐτὲς λέξεις κάνουν τὸ θαῦμα τους.

Ὁ Δικαιόπουλος συνέρχεται, ξαναβρίσκει τὴν ψυχραιμία του, πηδάει κάτω ἀπὸ τὸ ἁμάξι καὶ προχωρεῖ μὲ βῆμα στερεὸ καὶ χαμογελαστὸς μέσα στὸ τετράγωνο τῆς στρατιωτικῆς παρατάξεως.

Μὲ τὴν ἴδια ἀταραξία ἀντικρύζει ὁ μελλοθάνατος κατάδικος καὶ τὴ λαιμητόμο. Ἔχει πάρει, φαίνεται, τὴν ἀπόφασι νὰ φανῇ παλληκάρι κατὰ τὶς τελευταῖες του στιγμές.

Οἱ συνοδεύοντες τὸν κατάδικο χωροφύλακες τὸν ὁδηγοῦν τώρα ὀλίγα βήματα πρὸ τῆς λαιμητόμου καὶ σταματοῦν. Πρόκειται νὰ διαβαστῇ ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις.

Ὁ Δικαιόπουλος τὴν ἀκούει ἐντελῶς ἀτάραχος.

Μετὰ τὸ διάβασμα τῆς ἀποφάσεως, οἱ χωροφύλακες παραδίδουν τὸν κατάδικο στοὺς δημίους. Οἱ δήμιοι ὅμως ἀρνοῦνται νὰ τὸν παραλάβουν!... Ἀποτραβιοῦνται πρὸς τὸ ἰκρίωμα διστακτικοὶ καὶ φοβισμένοι.

Τί συμβαίνει ἐπὶ τέλους; Ζητοῦνται ἀπὸ τοὺς δύο δημίους ἐξηγήσεις γιὰ τὴ διαγωγή τους αὐτὴ κι' ὁ 'Αμοιραδάκης δηλώνει ὀρθὰ-κοφτὰ τὰ ἑξῆς:

— Δὲν παραλαβαίνουμε τὸν κατάδικο, ἂν δὲν τὸν δέσετε καλά.

— Μὰ δεμένος εἶνε, ἀπαντοῦν οἱ ἀστυνομικοί.

Πραγματικῶς ὁ Δικαιόπουλος, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς χειροπέδες, φέρει καὶ συμπληρωματικὰ δεσμὰ ἀπὸ χοντρὸ σχοινὶ γύρω στὰ χέρια καὶ στοὺς ἀγκῶνες.

Ἐν τούτοις οἱ δήμιοι, ξέροντας μὲ τί εἴδους ἄνθρωπο ἔχουν νὰ κάνουν, ἐπιμένουν.

— Δὲν εἶνε καλὰ δεμένος. Τὰ δεσμὰ ἔχουν χαλαρωθεῖ. Δέστε τον καλύτερα κι' ἔπειτα νὰ μᾶς τὸν παραδώσετε.

Κατόπιν αὐτοῦ, οἱ χωροφύλακες σφίγγουν ὅσο περισσότερο μποροῦν τὰ δεσμὰ τοῦ καταδίκου.

Ὁ Δικαιόπουλος τὰ παρακολουθεῖ ὅλα αὐτὰ χαμογελῶντας εἰρωνικά. Σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα γυρίζει πρὸς τοὺς δημίους καὶ τοὺς λέει:

— Καϋμένοι, δὲν εἶμαι πουλὶ νὰ πετάξω...

Τέλος οἱ δύο δήμιοι παραλαμβάνουν τὸν κατάδικο καὶ τὸν ὁδηγοῦν ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος.

Ὁ Δικαιόπουλος τοὺς ἀκολουθεῖ χωρὶς καμμιὰ ἀντίστασι. Τοὺς κυττάζει ὅμως κάθε τόσο περιφρονητικά.

Μόλις ἀνέβηκε στὸ ἰκρίωμα ὁ μελλοθάνατος κατάδικος, γύρισε πρὸς τὰ πλήθη τοῦ κόσμου καὶ εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Συχωρᾶτε με κι' ὁ Θεὸς νὰ σᾶς συχωρέση. Εὔχομαι ὁ θάνατός μου νὰ γίνη μάθημα στοὺς ἄλλους καὶ νὰ γλυτώση πειὰ ὁ τόπος μας ἀπὸ τὸ ἄγριο καὶ φοβερὸ ἔθιμο ποὺ ἔστειλε τόσους ἀθώους στὸν ἄλλον κόσμο. Εὔχομαι ἀκόμα οἱ ἀρχηγοὶ καὶ κυβερνῆτες νὰ φροντίσουν νὰ ἐξαλείψουν ἀπὸ τὴ Λακωνία καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τὸν δῆμο Μέσης, τὴ διάκρισι σὲ «Νικλιάνους» καὶ «Φαμέγιους» ποὺ ἀφάνισε τόσον κοσμάκη ἄδικα. 'Εγὼ πεθαίνω σήμερα, γιατὶ ἤμουνα δοῦλος καὶ ἤθελα νὰ ἐξοντώσω τοὺς νέους 'Αληπασάδες, τοὺς Παπαδογκώνους, ποὺ τυραννοῦσαν καὶ μένα καὶ τὴν οἰκογένειά μου. Αὐτοὶ θὰ δώσουν μιὰ μέρα λόγο στὸ Θεὸ, γιατὶ μ' ἔφεραν σ' αὐτὴ τὴν κατάντια...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

□ □ □ □ ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ □ □ □ □

Ὁ Ἕλλην ζωγράφος Δομένικος Θεοτοκόπουλος (Γκρέκο)
(Αὐτοπροσωπογραφία)

σχετικῶς

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει, ὅτι στὸ καταραμένο σπίτι τοῦ Σαμπερὺ ἔχει μείνει ἕναν ὁλόκληρο χειμῶνα ὁ Ζὰν Ζὰκ Ρουσσώ, μαζὺ μὲ τὴν κυρία Ντὲ Βαρέν.

Ἀλλ' εὐτυχῶς δὲν συνέβη κανένα δυστύχημα στὸ μεγάλο φιλόσοφο.

Ἀπὸ τὰ παραπάνω προκύπτει, ὅτι ἐκτὸς τῶν στοιχειωμένων σπιτιῶν, ὑπάρχουν καὶ σπίτια καταραμένα καὶ τόποι καταραμένοι. Τί ἐξήγησι μπορεῖ νὰ δώση κανεὶς σ' ὅλα αὐτά;

Ἔχουν ψυχὴ τὰ πράγματα καὶ οἱ τόποι;

Ὑπάρχουν ἄραγε μυστηριώδη ρεύματα, εὐεργετικὰ ἢ ὀλέθρια, τὰ ὁποῖα ἐκπέμπονται ἀπὸ ὡρισμένα πράγματα ἢ τόπους καὶ ἐπιδροῦν σ' αὐτοὺς ποὺ εἶνε κοντά τους καὶ πρὸ πάντων στοὺς νευρικοὺς καὶ τοὺς ἔχοντας ἀδύνατη θέλησι;

Οἱ ψυχίατροι καὶ οἱ νευρολόγοι δίνουν τὴν ἀκόλουθη ἐξήγησι γιὰ τὶς ἀλλεπάλληλες αὐτοκτονίες στὸ ἴδιο μέρος:

Πρόκειται, λένε, περὶ ἑνὸς εἴδους ἐπιδημικῆς ὑποβολῆς, ἡ ὁποία ἑλκύει τοὺς νευρασθενεῖς καὶ τοὺς μελαγχολικοὺς πρὸς ἕνα μέρος, ὅπου κάποιος ἔκανε τὴν ἀρχὴ αὐτοκτονῶντας. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ γιὰ τοὺς φόνους ποὺ γίνονται ἀλλεπάλληλα στὸ ἴδιο σπίτι.

Ἀλλὰ πῶς ἐξηγεῖται τότε, ὅτι σὲ ὡρισμένες περιστάσεις ἔτυχε ν' αὐτοκτονήση ἢ νὰ κάνη φονικὸ σ' ἕνα μέρος, στὸ ὁποῖο ἔγιναν καὶ ἄλλα παρόμοια τραγικὰ γεγονότα, κάποιος ποὺ δὲν ἤξερε ἀπολύτως τίποτα σχετικῶς;

Ἡ ἐρώτησι αὐτὴ μένει ἀναπάντητη. Κι' ἡ ἀλήθεια σχετικῶς εἶνε μία: Ὅτι πολλὰ μυστήρια μᾶς περιβάλλουν στὴ ζωὴ αὐτή...